

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Vojtěcha Šimíčka v právní věci navrhovatelky: **Mgr. A. M.**, zastoupená advokátem JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D., Bráfova tř. 52, Třebíč, proti odpůrci: **město Vlachovo Březí**, náměstí Svobody 56, Vlachovo Březí, o zrušení opatření obecné povahy – Změny č. 3 Územního plánu Vlachovo Březí, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelky proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 2. 2026, čj. 57 A 31/2025-154,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Zastupitelstvo odpůrce schválilo dne 9. 12. 2024 opatření obecné povahy – Změnu č. 3 Územního plánu Vlachovo Březí (dále jen Změna ÚP č. 3). Navrhovatelka podala u krajského soudu návrh na zrušení tohoto opatření obecné povahy, neboť nebyly vypořádány její námitky uplatněné v průběhu procesu přijímání Změny ÚP č. 3. Současně žádala, aby byla vypuštěna stavební uzávěra „pod Záhorskou“, která byla převzata z původního územního plánu Vlachovo Březí.

[2] Rozsudkem označeným v záhlaví krajský soud návrh zamítl. V první řadě rozvedl, z jakých důvodů neshledal důvodnou žádost stěžovatelky o odročení jednání nařízeného na den 18. 2. 2026 v 9:00 hod. K věci samé pak uvedl, že odpůrce navrhovatelčiny námitky neopomněl, nezabýval se jimi ovšem věcně, neboť správně dovodil, že se jedná o námitky opožděné. Návrhu, aby byla vypuštěna stavební uzávěra „pod Záhorskou“, krajský soud nemohl vyhovět, protože taková stavební uzávěra se ve Změně ÚP č. 3 nenachází (stejně

jako rezerva dopravní infrastruktury). Návrhu na přerušení řízení z důvodu navrhovatelkou podané kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby ve věci týkající se pozemkových úprav krajský soud nevyhověl s ohledem na vzájemnou nesouvislost obou řízení.

[3] Z hlediska vymezení věci NSS považuje za nutné uvést, že podání, jehož součástí byl návrh stěžovatelky na zrušení Změny ÚP č. 3, obsahovalo také žalobu proti rozhodnutí Krajského pozemkového úřadu pro Jihočeský kraj, pobočky Prachatice, ze dne 28. 8. 2025, čj. SPU 283444/2025 (tuto žalobu krajský soud odmítl pro nepřipustnost usnesením ze dne 12. 1. 2026, čj. 57 A 31/2025-104; kasační stížnost proti tomuto rozsudku NSS zamítl rozsudkem ze dne 11. 5. 2026, čj. 4 As 20/2026-34). Dále stěžovatelka dne 26. 1. 2026 v rámci nynějšího řízení navrhla zrušení dalšího opatření obecné povahy – 4b. aktualizace Zásad územního rozvoje Jihočeského kraje, vydané na základě usnesení zastupitelstva odpůrce ze dne 18. 9. 2025. Krajský soud tento návrh vyloučil k samostatnému řízení, které bylo u něj vedeno pod sp. zn. 63 A 4/2026. Následně usnesením ze dne 18. 2. 2026, čj. 63 A 4/2026-21, toto řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavil; kasační stížnost proti tomuto usnesení zamítl NSS rozsudkem ze dne 23. 4. 2026, čj. 9 As 36/2026-23.

2. Kasační stížnost a vyjádření odpůrce

[4] **Navrhovatelka (stěžovatelka)** napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž vznesla následující námitky.

2.1 Jednání krajského soudu v nepřítomnosti stěžovatelky

[5] Krajský soud ve věci dne 18. 2. 2026 jednal a rozhodl v nepřítomnosti stěžovatelky, přestože stěžovatelka výslovně trvala na své osobní účasti při projednání věci, požádala krajský soud o odročení jednání a doložila rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené dne 18. 2. 2026. Neúčast stěžovatelky nebyla důsledkem procesní taktiky (popř. nečinnosti), ale náhlé zdravotní indispozice, která je v soudní praxi obecně uznávána jako legitimní důvod pro odročení jednání. Krajský soud přesto žádosti stěžovatelky nevyhověl, ačkoli se jednalo o první jednání ve věci, překážka vznikla bezprostředně před jednáním a stěžovatelka o odročení požádala ihned poté, co jí to umožnil zdravotní stav. Krajský soud jí tak znemožnil uplatnit její procesní práva.

[6] Závěr krajského soudu, že rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti není dostatečné k tomu, aby prokázalo, že stěžovatelka se nemohla jednání zúčastnit, je extrémně formalistický. Rozhodnutí o pracovní neschopnosti je listinou potvrzující zdravotní indispozici. Nelze po stěžovatelce spravedlivě požadovat, aby předkládala podrobné lékařské zprávy, resp. specifikovala zdravotní diagnózu.

[7] Stěžovatelka zdůraznila mimořádný význam své osobní účasti u jednání spočívající v tom, že odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že Změna ÚP č. 3 se stěžovatelky vůbec netýká. To není pravda. Změna ÚP č. 3 se právního postavení stěžovatelky bezprostředně dotýká a zasahuje do jejího vlastnického práva. Jedná se o klíčovou otázku celého sporu, a právě proto v průběhu pořizování dané změny opakovaně uplatňovala své návrhy a výhrady. Uvedené vyjádření odpůrce nebylo stěžovatelce doručeno. Nemohla se s ním proto seznámit a písemně se k němu vyjádřit. Za takové situace měla osobní účast stěžovatelky u jednání krajského soudu zásadní význam, neboť při něm mohla vysvětlit, v čem konkrétně Změna ÚP č. 3 zasahuje do jejích práv a proč je vyjádření odpůrce nepřiléhavé. Svým postupem jí krajský soud toto právo odňal.

pokračování

2.2 Opožděnost námitek stěžovatelky proti Změně ÚP č. 3 a nedostatečné posouzení jejích výhrad

[8] Podle krajského soudu mělo veřejné projednání Změny ÚP č. 3 proběhnout dne 13. 8. 2024 a lhůta pro uplatnění námitek měla skončit dne 20. 8. 2024. Stěžovatelka námitky podala až dne 21. 8. 2024. Námitky byly proto uplatněny opožděně a odpůrce nebyl povinen se jimi zabývat.

[9] Stěžovatelka namítá, že okolnosti uplatnění jejích námitek byly podstatně odlišné od zjednodušeného skutkového závěru krajského soudu. Stěžovatelka se chtěla veřejného projednání Změny ÚP č. 3 osobně zúčastnit a na místo veřejného projednání i přijela. V důsledku dopravní situace se však dostavila přibližně s půlhodinovým zpožděním. Veřejné projednání již sice „formálně proběhlo“, nicméně stěžovatelka na místě vyhledala starostu odpůrce, kterému své námitky sdělila. Následně tyto námitky poslala i poštou. Zásilka s námitkami měla být odeslána dne 20. 8. 2024, ale manžel stěžovatelky ji pro své pracovní povinnosti lékaře v tento den nestihl odeslat a zásilku poslal až následující den ráno. Tyto okolnosti krajský soud nijak nezohlednil a vzhledem k nepřítomnosti stěžovatelky u jednání se neměl možnost ani s uvedeným vysvětlením seznámit a konfrontovat je se skutkovým stavem prezentovaným odpůrcem. Stěžovatelka přitom své výhrady vůči Změně ÚP č. 3 formulovala již dříve v průběhu pořizování územně plánovací dokumentace a obsah těchto výhrad tak byl pořizovateli znám před konáním veřejného projednání.

[10] Závěr krajského soudu o opožděnosti námitek stěžovatelky je tak přísně formalistický a odhlížející od konkrétních okolností věci, jakož i nepřezkoumatelný.

2.3 Nedostatečné posouzení relevance výhrad stěžovatelky

[11] Stěžovatelka zdůraznila, že podstatou sporu není jen to, co bylo do Změny ÚP č. 3 zařazeno, ale rovněž to, že návrhy stěžovatelky týkající se regulace dotčeného území nebyly do této změny zahrnuty, přestože podle názoru stěžovatelky měly být předmětem posouzení právě v rámci projednávání této změny. Krajský soud přezkum dané otázky výrazně zúžil a soustředil se na formální posouzení včasnosti jednotlivých podání. V důsledku toho opomenul materiální stránku věci; zda a jakým způsobem byly výhrady stěžovatelky v procesu pořizování Změny ÚP č. 3 skutečně zohledněny. Přístup krajského soudu tak neodpovídá účelu soudního přezkumu opatření obecné povahy, jehož smyslem je posouzení, zda územně plánovací regulace byla přijata na základě transparentního a racionálního procesu a zda zásah do práv dotčených osob obстоjí z hlediska proporcionality.

[12] Stěžovatelka navrhla, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[13] **Odpůrce** uvedl, že návrh na zrušení opatření Změny ÚP č. 3 považuje za zmatečný a omyl stěžovatelky. Návrh směřuje ke Změně ÚP č. 3 jen velmi okrajově, tato změna se navíc netýká vlastnických práv stěžovatelky. Podnětem stěžovatelky se bude zabývat až Změna č. 5 ÚP, která byla schválena zastupitelstvem města dne 15. 12. 2025 a zadána k vypracování v lednu 2026. Se závěry krajského soudu se odpůrce ztotožňuje a kasační stížnost považuje za nedůvodnou.

3. Právní hodnocení

3.1 Napadený rozsudek je přezkoumatelný

[14] NSS se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. NSS nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle setrvalé judikatury NSS zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, přičemž na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75; ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73; ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74; ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130).

[15] Před vlastním vypořádáním kasačních námitek stěžovatelky považuje NSS za vhodné zdůraznit, že v této věci obsah a kvalita návrhu a kasační stížnosti do značné míry předurčila nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozhodnutí krajského i zdejšího soudu. Je odpovědností stěžovatelky, aby v návrhu i kasační stížnosti specifikovala skutkové a právní důvody, pro které v řízení před krajským soudem napadala Změnu č. 3 ÚP a nyní napadá rozsudek krajského soudu. NSS musí konstatovat, že návrh a další podání stěžovatelky v řízení před krajským soudem jsou obtížně srozumitelná, stěžovatelka směšuje různá řízení, často uvádí mimoběžné údaje, argumentace je často nekonkrétní apod. Jinou kvalitu má ovšem již kasační stížnost sepsaná advokátem, avšak ani on se nevyhnul (nemohl vyhnout) jisté obecnosti, jak je dále rozvedeno.

3.2 Krajský soud mohl jednat v nepřítomnosti stěžovatelky

[16] Stěžovatelka namítala vadu řízení před krajským soudem, ke které mělo dojít v důsledku nevyhovění její žádosti o odročení jednání. Ze spisu krajského soudu k tomu NSS zjistil, že krajský soud nařídil jednání ve věci na den 18. 2. 2026 v 9:00 hod. Dne 18. 2. 2026 v 8:00 hod. byla předsedkyni senátu předložena stěžovatelčina žádost o odročení jednání, která byla dle podacího razítka krajskému soudu doručena dne 17. 2. 2026 v 18:38 hod. (úřední záznam ze dne 18. 2. 2026). V této žádosti stěžovatelka uvedla, že je nemocná a nemůže se dne 18. 2. 2026 zúčastnit jednání. Trvá ovšem na své osobní účasti, kterou považuje za velmi důležitou. Žádá tedy o odročení jednání alespoň o měsíc. V žádosti je uvedeno, že její součástí je rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti od 17. 2. 2026. Přílohou této žádosti však toto rozhodnutí nebylo. Dne 18. 2. 2026 v 8:50 hod. pak obdržela předsedkyně senátu totožnou žádost stěžovatelky, k níž již bylo přiloženo rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 18. 2. 2026. Z uvedeného rozhodnutí o pracovní neschopnosti plyne, že stěžovatelka měla být práce neschopná již ode dne 17. 2. 2026.

[17] V záznamu - protokolu o jednání, které proběhlo týž den, je uvedeno, že krajský soud k omluvě stěžovatelky a její žádosti o odročení jednání usnesením rozhodl, že bude jednat v nepřítomnosti stěžovatelky. Důvody, proč krajský soud nevyhověl žádosti stěžovatelky o odročení jednání, podrobně vysvětlil v napadeném rozsudku (body [5] až [15]).

[18] NSS konstatuje, že právo účastnit se osobně soudního jednání je jednou z nejdůležitějších komponent práva na spravedlivý proces (srov. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Jedná se o právo účastníka, nikoli o jeho povinnost. Z ústavního zakotvení práva na projednání věci v přítomnosti účastníka vyplývá rovněž povinnost soudu žádosti účastníka o odročení jednání vyhovět, pokud mu v účasti brání důležitý důvod a tento důležitý důvod soudu doloží. Za důležitý důvod se považují rovněž zdravotní potíže, které účastníkovi znemožňují se jednání ve stanovený den zúčastnit (srov. rozsudek NSS ze

pokračování

dne 17. 2. 2005, č. j. 2 Afs 5/2005-96, č. 558/2005 Sb. NSS. I tento rozsudek ovšem uvádí povinnost účastníka tvrzený důležitý důvod prokázat (osvědčit). Stejná úprava ostatně platí i v civilním řízení soudním (srov. § 101 odst. 3 a § 119 odst. 1 o. s. ř., k tomu též Lavický P.: Občanský soudní řád. Praktický komentář. Praha, Wolters Kluwer, 2016, komentář k ustanovení § 101 odst. 3). Je totiž třeba brát v úvahu i to, že odročování jednání vede k prodlužování řízení před soudem, což je v rozporu se zásadou procesní ekonomie. Požadavek na doložení toho, že důležitý důvod tvrzený účastníkem skutečně nastal, je proto legitimní.

[19] Krajský soud se touto otázkou v napadeném rozsudku podrobně a přesvědčivě zabýval. Přílehavě odkázal též na to, že důvod žádosti o odročení jednání musí být vždy nejen doložen, ale také na to, že doklad o pracovní neschopnosti nemusí bez dalšího osvědčovat, že onemocnění žadatele, pro které byl uznán práce neschopným, mu současně brání v účasti u jednání (Kühn, Zdeněk. Kocourek, Tomáš. Soudní řád správní: komentář. Praha, Wolters Kluwer, 2019). Krajský soud též správně uvedl, že nikoli každé onemocnění odůvodňující dočasnou pracovní neschopnost znamená nemožnost zúčastnit se jednání (rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2020, čj. 1 As 427/2018-29). Dočasná pracovní neschopnost se totiž ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, vztahuje k pracovní činnosti (zaměstnání), kterou pojištěnec vykonává, a nelze ji automaticky vztáhnout i na jiné úkony, jako např. na účast u jednání soudu. Krajský soud také výstižně odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2015, čj. 10 As 251/2014-53, podle jehož závěrů pouhý obecný údaj o neurčité zdravotní komplikaci nevypovídá nic o závažnosti onemocnění a tím ani o důležitosti důvodu nepřítomnosti při jednání.

[20] NSS ze soudního spisu ověřil, že to je právě i případ rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, které předložila stěžovatelka. V tomto rozhodnutí je uvedeno pouze číslo tohoto rozhodnutí, jméno stěžovatelky, její datum narození a rodné číslo, telefonní číslo a adresa místa pobytu v době dočasné pracovní neschopnosti, název a adresa zaměstnavatele, profese stěžovatelky, údaj o tom, že stěžovatelka je dočasně práce neschopná od 17. 2. 2026, dále datum vystavení rozhodnutí (18. 2. 2026) a razítko Nemocnice České Budějovice a. s., kardiologické odd. – ambulance, jakož i nečitelný podpis (parafa). Žádný další údaj toto rozhodnutí neobsahuje.

[21] Stěžovatelce lze jistě přisvědčit v tom, že soud není oprávněn požadovat po účastnících řízení (ani jejich zástupcích), aby sdělovali detaily ohledně svého zdravotního stavu (např. diagnózu). Na straně druhé však účastníci řízení nesou břemeno tvrzení rozhodných skutečností, aby soud vůbec mohl posoudit důvodnost jejich žádosti o odročení jednání. NSS již dříve konstatoval, že je zřejmé, že například zlomenina horní končetiny odůvodňuje uznání dočasné pracovní neschopnosti, když výrazně omezuje možnost psát na klávesnici počítače, zároveň však nikterak nebrání samotné přítomnosti na soudním jednání (viz již krajským soudem citovaný rozsudek NSS ze dne 10. 2. 2023, čj. 5 Afs 417/2021-40).

[22] Stěžovatelka však k povaze svých zdravotních obtíží (např. zda jí znemožňují cestovat, chodit, zda má povolené vycházky apod.) v řízení před krajským soudem ani později nic netvrdila a nic dalšího nedoložila. V uvedeném směru nelze nic zjistit ani z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti.

[23] S ohledem na skutečnost, že rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti odeslané z datové schránky manžela stěžovatelky bylo krajskému soudu doručeno až dne 18. 2. 2026

v 8:16 hod. a předsedkyni senátu bylo předloženo v 8:50 hod. (tj. 10 minut před začátkem jednání), je zřejmé, že krajský soud skutečně neměl žádný prostor k tomu, aby mohl stěžovatelku např. vyzvat k doplnění její žádosti o odročení jednání.

[24] Za této situace NSS souhlasí se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka neosvědčila důvodnost své žádosti o odročení jednání a její včasnost (nelze vyloučit, že zdravotní potíže mohou nastat náhle a neočekávaně – ani to ovšem stěžovatelka nedoložila). Krajský soud tedy nepochybil, pokud nevyhověl žádosti stěžovatelky o odročení jednání a věc projednal v její nepřítomnosti. Kasační námitka stěžovatelky ohledně vyhodnocení její žádosti o odročení jednání není důvodná a NSS se ztotožňuje se správnými závěry krajského soudu, na jehož rozsudek v podrobnostech odkazuje.

[25] Na výše uvedených závěrech nic nemůže změnit ani to, že krajský soud stěžovatelce nedoručil vyjádření odpůrce k jejímu návrhu ze dne 13. 1. 2026 (č. l. 108 spisu krajského soudu).

[26] Dle obsahu soudního spisu (referátu na č. l. 134) tak krajský soud neučinil ani při nařízení jednání. Krajský soud tedy postupoval v rozporu s § 74 odst. 1 s. ř. s., přičemž platí obecné pravidlo, že jestliže soud této povinnosti nedostojí, rozhodne o žalobě (návrhu) bez jednání a z obsahu vyjádření žalovaného (odpůrce) ve svém rozhodnutí vychází, zatíží řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2014, čj. 4 As 208/2014-39).

[27] Je ovšem třeba zdůraznit, že nikoliv každé procesní pochybení soudu má za následek nezákonnost jeho rozhodnutí a musí být nutně důvodem pro jeho zrušení. Také Ústavní soud ve své judikatuře uvádí, že samotné porušení procesních pravidel ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces; tento účinek má teprve takové jejich porušení, jež by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním procesním právu konat úkony, jež by byly způsobitelné přivodit mu příznivější rozhodnutí ve věci samé (viz například nálezy ze dne 5. 8. 2009, sp. zn. I. ÚS 566/07, nebo ze dne 18. 10. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1796/11).

[28] V nynější věci ovšem NSS rozhodoval při jednání, které se stěžovatelka nezúčastnila z důvodů na své straně (pokud by se tohoto jednání zúčastnila, mohl by jí krajský soud krátkou cestou stručně vyjádření odpůrce doručit a mohla by na ně reagovat). Podstatné však je, že v napadeném rozsudku z obsahu vyjádření odpůrce krajský soud nevycházel. Krajský soud žalobu zamítl pro opožděnost námitek a ve vztahu k návrhu na vypuštění stavební uzávěry „pod Záhorskou“ a rezervě dopravní infrastruktury krajský soud uvedl, že nic takového Změna č. 3 ÚP neupravuje. Odpůrce se přitom vyjadřoval ke skutečnostem jiným. Konkrétně označil návrh stěžovatelky „za zmatečný a trochu omyl“, dále uvedl, že návrh „směřuje k územnímu plánu jen velmi okrajově, navíc Změna č. 3 ÚP se vůbec vlastnických práv navrhovatelky nedotýkala. Podnětem navrhovatelky se bude zabývat až Změna č. 5 ÚP, která byla schválena zastupitelstvem města dne 15. 12. 2025 a zadána k vypracování až v lednu 2026. Předmětem až této změny bude posouzení a případně stanovení podmínek pro revitalizaci vodoteče a ochranu přírodních hodnot. Nejsem si jistý, že by se problematika vodních poměrů Šmídova rybníku měla týkat územního plánu.“ Vyjádření odpůrce se tedy míjí s rozhodovacími důvody napadeného rozsudku a skutečnosti v něm uvedené tedy neměly vliv na rozhodnutí krajského soudu. Z popsanych důvodů proto NSS usoudil, že pochybení krajského soudu nemá vliv na zákonnost výroku napadeného rozsudku a nedošlo ani

pokračování

k nepřijatelnému zkrácení práv stěžovatelky v řízení před krajským soudem. Zrušení rozsudku krajského soudu jen pro uvedenou procesní vadu by nemohlo výsledek řízení o návrhu jakkoli zvrátit a bylo by pouze v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení (viz rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2021, čj. 1 As 127/2021-29).

3.3 Opožděnost námitek stěžovatelky proti Změně ÚP č. 3 a posouzení jejích výhrad

[29] Zásadní otázkou, kterou musel krajský soud při posouzení návrhu stěžovatelky zodpovědět, bylo, zda stěžovatelka své námitky proti Změně ÚP č. 3 uplatnila včas. NSS konstatuje, že krajský soud správně na základě správního spisu po skutkové i právní stránce dovodil, že Změna ÚP č. 3 byla odpůrcem pořizována dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „starý stavební zákon“). Návrh Změny č. 3 ÚZ (s pozvánkou k novému veřejnému projednání) byl vyvěšen veřejnou vyhláškou na úřední desce dne 27. 6. 2024, jak NSS ověřil. Stalo se tak tedy před účinností nového stavebního zákona č. 283/2021 Sb., který byl účinný od 1. 7. 2024 (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2026, čj. 21 As 226/2025-78, ze dne 30. 4. 2026, čj. 10 As 124/2025-67, popř. ze dne 11. 6. 2026, čj. 10 As 182/2025-57). Ve věci bylo tedy nutné postupovat podle starého stavebního zákona (to ani není mezi účastníky sporné), který v § 55b odst. 2 stanovil lhůtu pro uplatnění připomínek a námitek dotčených osob na 7 dnů ode dne veřejného projednání, přičemž k později uplatněným připomínkám a námitkám nelze přihlídnout (koncentrační zásada). NSS ve shodě s krajským soudem konstatuje, že nové veřejné projednání týkající se Změny ÚP č. 3 proběhlo dne 13. 8. 2024. Připomínky a námitky proto bylo možné uplatnit nejpozději dne 20. 8. 2024 [včetně podání k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu]. Stěžovatelka však námitky předala k poštovní přepravě až dne 21. 8. 2024, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty a odpůrce proto postupoval správně, pokud se jimi věcně nezabýval, přičemž svůj závěr přezkoumatelně zdůvodnil (viz body [22] až [28] napadeného rozsudku).

[30] Na závěru o opožděnosti námitek nemohou nic změnit ani skutečnosti uváděné stěžovatelkou v kasační stížnosti, pro které se nemohla zúčastnit veřejného projednání a námitky podat dříve.

[31] Jedná se totiž o okolnosti, které vznikly výlučně na její straně. NSS nijak nezpochybňuje tvrzení stěžovatelky, že měla zájem se veřejného projednání zúčastnit. Bylo ale výhradně její věcí, aby si zajistila, že se na veřejné projednání dostaví včas. Případná špatná dopravní situace, pro kterou se stěžovatelka dostavila s půlhodinovým zpožděním po skončení veřejného projednání, jde k její tíži. Veřejné projednání návrhu změny územního plánu není jen formální záležitostí, ale je naopak zcela zásadní.

[32] Bylo rovněž jen věcí stěžovatelky, aby své námitky proti Změně č. 3 ÚP podala v dané sedmidenní lhůtě. To se nestalo opět z důvodů na straně stěžovatelky, které lze v tomto směru přičítat i jednání jejího manžela, jehož dle svého tvrzení odesláním záslky pověřila.

[33] Námitky k návrhu dané změny přitom nelze po skončení veřejného projednání uplatnit jen ústně, ale musí být uplatněny písemně (§ 22 odst. 3 starého stavebního zákona). Jejich údajné ústní sdělení stěžovatelkou starostovi odpůrce je tedy bez významu.

[34] Stěžovatelka sice v kasační stížnosti tvrdí, že své výhrady (námitky) vůči Změně ÚP č. 3 formulovala již dříve v průběhu pořizování územně plánovací dokumentace, ale konkrétně nespecifikuje, o jaké námitky se jednalo, kdy a v jaké formě byly uplatněny a komu je adresovala. Při jen obecné formulaci těchto kasačních námitek se jimi (a především případnými námitkami vůči Změně ÚP č. 3) NSS ani nemůže blíže zabývat a posuzovat je, popř. je vyhledávat v obsahu spisové dokumentace, neboť tím by již nahrazoval činnost účastníka řízení – stěžovatelky. Přesná a jasná formulace kasačních (ale i návrhových) námitek je výlučně věcí stěžovatelky. Obecně tak může NSS po seznámení s obsahem spisu (zejména návrhu, stanovisek a příloh stěžovatelky) jen konstatovat, že samotný návrh se Změny ÚP č. 3 skutečně týká jen okrajově. Krajský soud správně uvedl, že stěžovatelka řádně uplatnila jen jedinou námitku, v níž vytýkala nepřezkoumatelnost Změny ÚP č. 3, která neobsahuje vypořádání jejich námitek. Ty však konkrétně nespecifikovala. Jen pro úplnost NSS uvádí, že pokud dále stěžovatelka navrhovala vypuštění stavební uzávěry „pod Záhorskou“, pak NSS souhlasí s krajským soudem, že ta se ve Změně č. 3 ÚP nenacházela, stejně jako rezerva dopravní infrastruktury (v tomto směru ovšem stěžovatelka v kasační stížnosti ani ničeho nenamítá).

3.4 *Nedostatečné posouzení relevance výhrad stěžovatelky*

[35] Odpověď na kasační námitku týkající se údajného nedostatečného posouzení relevance výhrad (námitek) stěžovatelky vůči Změně ÚP č. 3 se částečně nachází již v předcházejícím textu. NSS ovšem v této souvislosti z hlediska významu (relevance) námitek stěžovatelky zohlednil také dosavadní judikaturu NSS, ze které vyplývá, že samotná procesní pasivita navrhovatele (nyní stěžovatelky) ve fázích přípravy opatření obecné povahy nemůže vést k tomu, že by soud jeho návrh automaticky zamítl pro nedostatek procesní legitimace (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, čj. 1 Ao 2/2010-116, či rozsudek ze dne 13. 5. 2014, čj. 6 Aos 3/2013-29). Krajský soud tedy postupoval správně, jestliže návrh stěžovatelky projednal. K námitkám stěžovatelky je však třeba také zdůraznit, že navrhovatel, který opomněl brojit proti opatření obecné povahy během jeho přípravy, může být s návrhem na jeho zrušení úspěšný jen výjimečně, pokud jeho procesní pasivita vyplývala z objektivních okolností nebo pokud nezákonnosti, na něž poukazuje, jsou zásadního rázu a mají dopad na veřejné zájmy.

[36] Již výše bylo rozvedeno, že procesní pasivita (včasné nepodání námitek) stěžovatelky byla způsobena výlučně okolnostmi na její straně, nikoli tedy okolnostmi objektivními (za ty nelze považovat nepřizpůsobení svého časového rozvrhu dopravní situaci, resp. pracovní vytíženosti). Stěžovatelka přitom v žalobě ani v kasační stížnosti nespecifikuje konkrétní zásadní nezákonnosti mající dopad na veřejné zájmy. Námitky stěžovatelky i její argumentace jsou do značné míry nekonkrétní. NSS i ve vztahu k této kasační námitce nezbyvá než zopakovat, že krajský soud v napadeném rozsudku správně konstatoval, že v návrhu včas uplatněné námitky se týkaly výhradně nepřezkoumatelnosti Změny ÚP č. 3 a stěžovatelka jimi namítala nevypořádání svých námitek a připomínek v procesu přijímání této změny. Ty však stěžovatelka nekonkretizovala. Za této situace relevanci (závažnost) výhrad (námitek) stěžovatelky vůči Změně ÚP č. 3 tedy nemohl krajský soud pro jejich opožděnost a nekonkrétnost nijak posoudit (z týchž důvodů tak nemůže učinit ani NSS). I tato námitka stěžovatelky je proto nedůvodná.

pokračování

4. Závěr a náklady řízení

[37] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[38] Stěžovatelka neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); odpůrci nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 24. června 2026

Ondřej Mrákota
předseda senátu